

РЕШЕНИЕ

№ 4805

гр. София, 02.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 24.06.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Вladoва

Мартин Аврамов

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **1820** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мартин Аврамов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН.

[фирма], чрез управителя Н. А., обжалва решение от 23.12.2010 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 1 състав по НАХ дело № 12214/2010 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 71/20.07.2010 г. на директора на ТД на НАП – С., налагащо на касатора, на основание чл. 47, ал. 3 от Закона за счетоводството, имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗСч.

Ответникът не изразява становище по оспорването.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Касационната жалба, подадена в срок, е основателна по различни от изложените в нея съображения.

1. При неоспорените от касатора фактическите установявания на СРС, обвързващи касационната инстанция (чл. 220 от АПК), за неизпълнение на задължението за публикуване в срок до 30.06.2009 г. на годишния финансов отчет на дружеството за 2008 г. чрез подаване на заявление и представянето му за обявяване в търговския регистър, правилна от материално-правна страна е квалификацията на съда за нарушение на чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗСч., осъществяващо състава по чл. 47, ал. 3 от закона.

2. Неоснователен е единственият касационен довод, обоснован с неправилност на

заклучението на СРС относно спазването на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН при образуването на административно-наказателното производство. Естеството на нарушението, предмет на НП, дава основание то да бъде квалифицирано като „продължено”, т.е. нарушение, при което непрекъснато в определен период от време се осъществява състава му, докато не настъпят факти, които да го прекратят. Неизпълнението на задължението по чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗСч. създава трайно противоправно състояние. Затова и нарушението, въпреки, че е довършено с началото на бездействието (с изтичането на срока за изпълнение на задължението), преустановява своето отрицателно въздействие върху обществените отношения, обект на защита, с прекратяването на това състояние – това е и началният момент, от който започват да текат давностните срокове по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Към момента на констатиране на нарушението – 25.06.2010 г., юридическото лице не е изпълнило задължението си за публикуване на годишния финансов отчет на дружеството за 2008 г. Нарушението следователно не е било прекратено, а АУАН е съставен в деня на установяването му, поставящ и началото на предвидените срокове за образуване на производството. Съображенията относно правната природа на нарушението изключват основателността на позоваването в жалбата на публичния характер на вписаните в търговския регистър обстоятелства. След като към момента на проверката задължението все още не е било изпълнено, евентуалната възможност контролният орган да констатира нарушението в по-ранен момент е неотнормима към преценката дали АУАН е съставен в сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН.

3. а. Според чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, дерогираща общото правило на ал. 1 за действието на нормативния акт към момента на извършване на нарушението, ако до влизане в сила на НП последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. По-благоприятен закон е този, който предвижда по-леки административно-наказателни последици, респ. по-благоприятен режим. Прилагането му се свързва с хипотезите, при които или се изключва наказуемостта на даден вид деяния, третирани дотогава като административни нарушения, или се предвижда по-леко по размер и вид наказание за деяния, които представляват нарушения и по стария закон. Проверката по чл. 3, ал. 2 от ЗАНН е дължима служебно от съда, включително и в касационното производство – арг. от чл. 218, ал. 2 от АПК.

б. След постановяване на обжалваното решение е изменена санкционната норма на чл. 47, ал. 3 от ЗСч. (ДВ, бр. 34 от 2011 г.). В новата си редакция тя е по-благоприятна за нарушителя поради предвидения по-нисък минимум на имуществената санкция – тя е намалена от 2 000 лв. на 500 лв. Предвид на съществуващата еднаквост между съставите на нарушения по стария и по новия закон действието на по-благоприятния от тях може да се търси единствено в размера на санкцията. С потвърденото от въззивния съд НП е наложена имуществена санкция в минималния размер според приложимия към момента на издаване на акта закон при съобразяване с тежестта на нарушението. Въпреки правилността на правните изводи на СРС, които се споделят напълно и от настоящия състав, поради констатираното основание за прилагането на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН обжалваното решение следва да бъде отменено, а НП – изменено с намаляване на определената от наказващия орган санкция.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 23.12.2010 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 1 състав по НАХ дело № 12214/2010 г. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 71/20.07.2010 г. на директора на ТД на НАП – С., с което на [фирма], на основание чл. 47, ал. 3 от Закона за счетоводството, е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗСч., като намалява размера на санкцията от 2 000 лв. на 500 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: